

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1752/2022
20.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Ветеринарска станица Крагујевац АД – у стечају Крагујевац, чији је пуномоћник Никола Башић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Лука Уљаревић, адвокат у ..., ради побијања правне радње, вредност предмета спора 3.602.912,32 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 1766/21 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 20. априла 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 1766/21 од 19.05.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 1766/21 од 19.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу ЗП 76/2020 од 03.12.2020. године, у ставу I изреке дозвољено је преиначење тужбе тужиоца, док је у ставу II изреке одбијен тужбени захтев тужиоца да правне радње АД „Ветеринарска станица Крагујевац“ Крагујевац - пропуштање оспоравања тужбеног захтева и пропуштање одазивања на рочиште дана 23.06.2015. године у предмету Основног суда у Крагујевцу број П-1961/15 не производе правно дејство према стечајној маси АД „Ветеринарска станица Крагујевац“ Крагујевац - у стечају. У ставу III изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да у стечајну масу тужиоца врати непокретност означену као Зграда здравства број 1 - ветеринарска амбуланта, постојеће на к.п. бр. ..., а све уписано у листу непокретности .. КО Крагујевац З. У ставу IV изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев да се утврди да је ништав правни посао продаје непокретности одређен закључком Јавног извршитеља Смиљане Зубановић из ..., ул. ... број .., И.И-79/2015 од 16.03.2016. године. У ставу V изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.408,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 8Пж 1766/21 од 19.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда у ставовима II, III, IV и V изреке, те је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Насупрот томе, нижестепеним одлукама одлучено је о примарном захтеву тужиоца за побијање процесних радњи правног претходника тужиоца и захтеву за враћање непокретности у стечајну масу као последици побијања, и о евентуалном захтеву за утврђење ништавости правног посла продаје, и то на начин који није у супротности са актуелном судском праксом и правним схватањима Врховног касационог суда. Тужбени захтеви су усмерени према туженом који није учесник у парници у којој је тужилац пропустио процесне радње, већ му је непокретност на коју се односи евентуални тужбени захтев продата на јавној продаји и додељена у поступку принудног извршења, ради намирења потраживања извршног повериоца, трећег лица, према овде туженом као извршном дужнику из остварене купопродајне цене. Ревизијски наводи тужиоца не представљају правно релевантан основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ његово тумачење примене меродавних норми поводом захтева о којем је одлучено уз понављање чињеничних навода на којима је тужилац засновао тужбу у овој парници. Ревидент не указује на постојање другачије судске праксе изражене кроз правноснажне пресуде, или одлуке Врховног касационог суда у одлучивању о тужбеним захтевима у истоветним чињенично-правним ситуацијама. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начине пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Зато је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Предметни спор има карактер привредног спора у смислу члана 480. став 1. Закона о парничном поступку, будући да је вођен пред привредним судом, сходно законским одредбама које уређују стварну надлежност привредних судова.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 14.02.2020. године. Вредност побијаног дела предмета спора износи 3.602.912,32 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 30.648,06 евра.

Како наведена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, ревизија тужиоца је одбачена, као недозвољена, у ставу другом изреке ове одлуке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић